

Ура! — писнаха на разни гласове всички птици и започнаха да подскачатъ отъ радостъ. Само гарванътъ стоеше замисленъ и безучастенъ.

— На мене и тукъ ми е добре, — рече той мрачно и се оттегли настрана.

— Братовчеде, ела, не се отдѣляй отъ насъ, — помоли го свраката.

— Не, — рече твърдо гарванътъ и литна къмъ назрѣлитѣ царевици.

— Преди да отлетимъ, ще трѣбва хубавичко да си похапнемъ, — заяви Щърклю. — Сложилъ съмъ трапеза задъ върбитѣ, заповѣдайте всички тамъ.

Богата бѣше трапезата: имаше въ изобилие царевица, пшеница, просо, слънчогледово семе, печени комари, пържени мравки, червеи, мушици и какви ли не други гозби. За Щъркля имаше приготвени две дълги водни змии и цѣла дузина едри, лигави жаби.

Всѣки яде до насита и се оттегли доволенъ, — само Вrabчо-Гrabчо не се насищаше. Просо, пшеница, кѣклица, ржжъ, сусамъ — отъ всичко гледаше да се налапа, отъ всичко най-много да изяде. Гушката му се напълни и препълни, коремчето му се изду като тъпанче.

— Ей, стига! — викна му пѣдпѣдка. — Ще се пукнешъ отъ лакомия.

— Завиждашъ ми на апетита, — отвърна Вrabчо-Гrabчо и още по-лакомо започна да кълве просени зрънца.

Но тъкмо когато се накукаха да хвъркнатъ, Вrabчо-Гrabчо се сви и перушината му настрѣхна.

— Оле ле! Умирамъ! — заохка той и се запремята.

— Какво, Вrabчо-Гrabчо? Какво ти стана? — попита го съчувствено тлѣстата яребица и сложи крилото си на главата му. — Температура нѣмашъ.

— Стомахъ ще ме изяде. Охъ, умирамъ!